

1. Визначення в структурі фінансового механізму окремих підсистем для зручності проведення аналізу.
2. Відбір і групування показників, що характеризують стан фінансового механізму.
3. Групування показників усередині кожної підсистеми і розрахунок індикаторів, що характеризують стан окремих підсистем у структурі фінансового механізму.
4. Формування узагальнюючих індексів, що характеризують стан кожної підсистеми.
5. Формування інтегрального показника, що характеризує стан фінансового механізму державного регулювання соціально-економічного розвитку в цілому.

Література

1. Балабанов Г.В. Територіальний соціально-економічний моніторинг в Україні / Г.В. Балабанов, В.В. Вишневецький. - К.: Нора-Друк, 2001. – 58 с.
2. Поповкін В.А. Аванпроект економічного районування України / Поповкін В.А., Калитенко А.П., Розинка В.О. - НІСД, 1994. – Вип. 24. – 78 с.
3. Пирог О.В. Сталій соціально-економічний розвиток України в умовах формування інвестиційної політики держави / О.В. Пирог, Л.І. Катан // Актуальні проблеми розвитку економіки регіону – 2008. – Т. 2. - № 4. [Електронний ресурс] - Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_gum/aprer/2008_4_2/63.pdf.
4. Стеченко Д. М. Управління регіональним розвитком : навч. посібник / Д. М. Стеченко. — К.: Вища школа, 2000. — 223 с.
5. Zgurovsky, M.Z. Sustainable development global simulation: Opportunities and threats to the planet [Text] / M.Z. Zgurovsky // Russian Journal of Earth Sciences. – 2007. – Vol. 9.

Вікторія ШАПОВАЛОВА, Олександр КУЛЬГА

Донецький національний університет

СТВОРЕННЯ КОНКУРЕНТНИХ ПЕРЕВАГ ЗА РАХУНОК ВПРОВАДЖЕННЯ МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА

У відповідності до сучасних тенденцій розвитку світового господарства, особливого значення набуває підвищення конкурентоспроможності товарів та послуг. Актуальним напрямом дослідження, при цьому, є інтенсифікація інноваційних процесів за рахунок розвитку та більш повного використання інноваційного потенціалу суб'єктів господарювання.

Вагомий внесок в теорію та методологію розвитку інноваційних процесів підприємства зробили вітчизняні та закордонні вчені такі як: Л.І. Абалкін, О.І. Амоша, І.О. Александров, Г. Гамидов, Т. Ісмаїлов, Р.М. Лепа, Ю.Г. Лисенко, Р. Нельсон, К. Фримен, М.Г. Чумаченко і інші. Проте, питання створення та впровадження ефективного механізму управління інноваційним потенціалом підприємства залишається недостатньо висвітленим.

Виробництво промислової продукції в Україні займає 1/3 основних фондів. У промисловому виробництві зайнято більш ніж 35% працездатного населення. Загострення кризових процесів 2008р. і, як наслідок, стагнація національної економіки, підтверджують недостатній рівень конкурентоспроможності промислової продукції національних виробників і високу залежність від кон'юнктури світових ринків. Все це обумовило доцільність впровадження механізму управління інноваційним потенціалом на підприємствах промислової галузі.

Промислові підприємства України характеризуються значною технологічною та інноваційною відсталістю. Невідповідність світовим тенденціям інноваційного розвитку призводить до зниження позицій промислового виробництва у рейтингу глобальної конкурентоспроможності. Однією з негативних тенденцій є зростання питомої ваги експорту сировини і залежність виробництва від високотехнологічної продукції і енергоносіїв.

Таблиця 1

Впровадження інновацій на промислових підприємствах України

Рік	Питома вага підприємств, що впроваджували	Впроваджено нових технологічних	Освоєно виробництво інноваційних видів продукції,	Питома вага реалізованої інноваційної продукції в обсязі промислової, %
-----	---	---------------------------------	---	---

	інновації. %	процесів	найменувань	
2008	10,8	1647	2446	5,9
2009	10,7	1893	2685	4,8
2010	11,5	2043	2408	3,8
2011	12,8	2510	3238	3,8

Аналізуючи дані таблиці 1 можна зробити декілька висновків: по-перше, незважаючи на позитивну динаміку деяких показників, темпи їхнього зростання залишаються досить низькими; по-друге, питома вага підприємств, що впроваджували інновації в Україні залишається на рівні 11-13%, в той час, як у розвинених країнах цей показник дорівнює 70%; по-третє, з кожним роком зменшується питома вага реалізованої інноваційної продукції в обсязі промислової, що свідчить про значну інноваційну відсталість цієї галузі України.

Одже, можна зробити висновок, що недостатня конкурентоспроможність продукції промисловості України обумовлена технологічним і інноваційним відставанням галузі. Впровадження механізму управління інноваційним потенціалом здатне підвищити ефективність інноваційних процесів, та підвищити рівень конкурентоспроможності продукції, підприємств і економіки країни в цілому, як наслідок, України на світових ринках.

Механізм управління інноваційним потенціалом повинен мати такі складові як: механізм оцінки інноваційного потенціалу; система оцінки інноваційного проекту; механізм впровадження інноваційного проекту; систему підтримки прийняття рішень; концепцію управління інноваційним потенціалом на основі системного підходу. У сукупності, всі елементи дозволяють дослідити вплив управлінських рішень на показники економічної результативності розвитку інноваційного потенціалу промислового підприємства, забезпечити точність та обґрунтованість управлінських рішень і підвищити ефективність впровадження інноваційних проектів.

Підвищення рівня інноваційної активності, дозволяє подолати технологічну відсталість підприємств, збільшувати якість продукції, рентабельність виробництва і конкурентоспроможність підприємства в цілому. Сталий інноваційний розвиток – запорука створення конкурентних переваг на всіх рівнях товару, стадіях його виробництва та розповсюдження.

Література

1. Закон України об инновационной деятельности (Офіційний вісник України, 2002 р., N 31, ст. 1447) С изменениями от 08.09.2011 zakon1.rada.gov.ua
2. Звіт про Конкурентоспроможність України 2009. Назустріч економічному зростанню та процвітання [Електронний ресурс] / Фонд «Ефективне управління» у співробітництві з Всесвітнім Економічним Форумом. – 2009. – Режим доступу: <http://www.feg.org.ua>.
3. Александров І.О. Стратегія сталого розвитку регіону: монографія / І.О. Александров, О.В. Половян, О.Ф. Коновалов, О.В. Рогачова, М.Ю. Тарасова; за заг. ред. І.О. Александрова / НАН України. Ін-т економіки промисловості. – Донецьк: Ноулідж, 2010. – 203 с.

Інна Шевченко.

Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»

НОВІ ПІДХОДИ ДО МОДЕЛІ УПРАВЛІННЯ ЗМІНАМИ В ОРГАНІЗАЦІЇ

В сучасних ринкових умовах підприємству, щоб підтримати свою конкурентоспроможність, необхідно постійно впроваджувати інновації, вміти вчасно гнучко пристосуватися до динамічних умов зовнішнього середовища. Це змушує підприємство постійно змінюватись, проте несподівані незаплановані зміни можуть часто призвести до руйнівних наслідків. Керівники організації повинно чітко визначити стратегічний напрям розвитку організації, послідовно досягати поставлені стратегічні цілі, через процес управління змінами. Як результат, отримаємо організацію, що здатна до саморозвитку, до постійного оновлення, до швидкої адаптації.